

ZTRACENÉ STÍNY

A person is seen from behind, sitting on a bed and looking out a window. The window is framed by sheer, light blue curtains. Outside, a full moon is visible in a twilight sky with soft orange and blue hues. The person's silhouette is dark against the lighter background of the window.

IGNIS

ZTRACENÉ STÍNY

Ignis

KAPITOLA 1: ÚVOD DO SILASOVA SVĚTA

Ticho nebylo nikdy prázdné.

Silas se probouzel každé ráno do stejného šera, které nebylo ani tmou, ani světlem. Bylo to něco mezi — jako kdyby jeho svět uvízl na hraně mezi dvěma realitami. V pokoji bylo cítit staré dřevo, prach a slabý závan rozmočeného papíru. V tom tichu vždy naslouchal. Ne okolnímu světu, ale sobě. Tomu, co z něj zbylo.

Bylo mu osmnáct, ale uvnitř sebe cítil stáří, které neodpovídalo žádnému věku. Jako kdyby v něm někdo kdysi otevřel dveře do něčeho, co se mělo nechat spát. Všichni říkali, že je jiný. On to slyšel v jejich pohledech, v tichých pauzách, když odešel ze dveří. Neřekli mu to přímo. Nikdy to neřeknou nahlas.

Šel do školy jako každý jiný, ale přitom úplně jinak. Zatímco ostatní se bavili o filmech, hudbě, vztazích, on vnímal věci mezi slovy. Věděl, kdy někdo lže. Věděl, kdy někdo mlčí z bolesti. A taky cítil, když někdo něco ztratil, i když se usmíval.

V sobě nosil jizvy, které nebyly vidět. Jednu z nich měl hned pod hrudní kostí — ne hmatatelnou, ale přesto palčivou. Byla to jizva po něčem, co se stalo před lety, o čem se v jeho rodině nemluvalo. Matka jen utíkala očima, když se na to zeptal. Otec mlčel tak hlasitě, že to rezonovalo celým domem.

Jednoho dne si začal psát zápisky. Sedával v pokoji, kde bylo světlo jen tlumené — slabá lampa u stolu vrhala kolem měkký, zamlžený

kruh světla. V té polotmě se slova rodila snadno, jako by k němu přicházela z hlubin, které sám neznal. Některé věty nebyly jeho vlastní. Zapisoval podivné fráze, kterým nerozuměl, obrazy, které nikdy neviděl, ale přesto mu byly podivně známé. Bylo to, jako kdyby jeho mysl otvírala dveře do něčeho staršího, co v něm dřímalo.

Silas měl sny, které se opakovaly. Stál v lese, kde zčernalé stromy šeptaly jeho jméno. Kolem něj padaly kapky vody, ale nebyl to déšť — byl to popel. A v tom popelu cítil přítomnost. Něco, co ho pozorovalo, co ho znalo. Něco, co nebylo jen snem.

Nikdy nechtěl být hrdinou. Nechtěl zachraňovat svět. Jen chtěl pochopit, proč se cítí jako cizinec i ve vlastní kůži. A možná, někde hluboko, doufal, že ten pocit prázdnoty jednou zmizí.

Ale věci, které se skrývají ve stínech, nemizí samy od sebe.

Noci pro Silase nikdy nebyly klidné. Po chvílích, kdy zapisoval podivné věty ve slabém světle své lampy, se noční ticho stávalo hlučnějším než den. Začaly se mu vracet sny — ne obyčejné sny, ale obrazy, které v něm vyvolávaly chlad a nepokoj. V nich se opakovala stejná scéna: tmavý les, kde větve šuměly jako stíny, a popel padal do mlhy. A mezi stromy se mihotala silueta, která se vždy zdála jen o krok vzdálená, ale nikdy nepoznatelná.

Jednou v noci, když se Silas snažil probudit, aby si sen zapamatoval, ucítil podivný zápach — něco mezi spáleným dřevem a zatuchlinou. Vzduch kolem něj nebyl jako obvykle; byl těžký, jako kdyby nesl váhu něčeho starého a nevyřešeného. Jeho pokoje, které

za dne působily opuštěně, se v tom okamžiku zdály být bránou do jiného světa.

Ráno ho přivítalo zvláštním tichem. Škola se mu zdála vzdálenější, barvy kolem něj vybledlé, jako by někdo postupně vysával život z každého kouta. S každým krokem cítil, že něco sleduje jeho pohyby, něco, co není z masa a krve, ale z něčeho staršího. V koutku oka zahlédl pohyb, který zmizel dřív, než mohl pořádně zareagovat.

Ve škole se kolem něj začaly dít podivné věci. Zprávy, které mu někdo nechtěně podal, se začaly zdát jako šifra, z níž Silas nedokázal vyskládat význam. Kamarádi, které znal, se najednou chovali jinak — zamlženě, jako kdyby měli tajemství, které nechtěli sdílet. Slyšel hlasy, které nebyly vyslovené, ale rezonovaly v jeho hlavě. Nepokoj rostl, proměňoval se v podivné napětí, které nelze odsunout stranou.

Když večer usedl ke svému stolu, světlo lampy bylo tentokrát slabší, než kdy dřív. S perem v ruce cítil, jak se jeho myšlenky mísí se sny, které mu už nebyly cizí, ale přicházely jako varování. Slova se rodila sama, bez jeho vědomí, jako by byla písmena klíčem k něčemu, co měl odhalit. Zapsal věty, které popisovaly cesty mezi stíny a světlem, prastaré symboly, jež se mu zjevovaly v mysli.

Pak začal vnímat i zvuky — jemné šepoty za dveřmi, kroky v prázdném domě, lehké dotečky vzduchu na kůži, které nemohl vysvětlit. Přes den se mu zdálo, že se jeho svět rozpadá na kousky, které do sebe nezapadají, jako když někdo pomalu rozebírá obraz, aby ho pak složil znovu — ale s jiným, neznámým obrazem uvnitř.

Silas cítil, že za tím vším je něco, co přesahuje jeho běžné vnímání. Něco, co čeká na svůj čas, aby se znovu probudilo. A on věděl, že

musí přijít den, kdy bude muset na tu záhadu odpovědět — ať už to bude cokoliv.

Silas seděl na kraji své postele. Tma v pokoji byla hluboká, jen slabý paprsek měsíčního světla se plížil skrz závěsy a kreslil na podlaze zkroucené stíny. V hlavě mu hučely vzpomínky, které se nechtěly vzdát — staré, nevyřčené bolesti, ukryté hluboko pod povrchem.

Rodiče spali za zdí, ale mezi nimi a Silasem byla neviditelná propast. Přítomní, přesto vzdálení. Silas věděl, že ho mají rádi, ale nikdy nedokázali vyplnit ten prázdný prostor uvnitř něj, který vznikl dávno, dřív než si vůbec pamatoval.

Další den ve škole se mu svět zdál ještě vzdálenější než obvykle. Kolem něj se smáli, povídali si, plánovali víkend, ale Silas vnímal jen zvuky jako z dálky, z jiného světa, do kterého nepatřil. Zatímco ostatní žili bezstarostně, on cítil tíhu vzpomínek, které mu bránily úplně dýchat.

Vzpomínky na chvíle, kdy byl jen tichým pozorovatelem hádek rodičů, kdy se skrýval v koutě, aby nezaslechl ostrá slova a rozbitá srdce. Cítil, jak se v něm ta bolest usazuje jako kamínek v botě — nepatrná, ale nepříjemná, která se s každým krokem připomíná.

V těch okamžicích byl Silas sám, i když nebyl. Sám se svými myšlenkami, se strachem z nepochopení a s pocitem, že kdyby mohl, zmizel by kamsi daleko, kde by nikdo nemohl vidět, jak zranitelný je.

Přesto, v té samotě, v té ztrátě, se rodila i jeho síla. Síla, která vycházela z bolesti, která ho učila být tichým svědkem světa i sám

sebou. Ale zároveň ta samota byla pro něj vězením, ze kterého nevěděl, jestli najde cestu ven.

„Večer, když se vrátil do tmy svého pokoje, usedl na kraj postele — a rázem v něm zavládl klid, jako by tohle místo bylo jeho útočištěm uprostřed vnitřního zmatku, který mu stále uniká. Kolem něj svět bušil svým ruchem, ale Silas věděl, že pravý boj probíhá uvnitř něj samotného — mezi minulostí, která ho pronásleduje, a budoucností, zahalenou mlhou.

Ráno se Silas probudil s těžkým, ale podivně jasným pocitem. Něco uvnitř něj se pohnulo — něco, co už nemohlo zůstat nehybné. Ten pocit, který se mísil s únavou a starými jizvami, mu dodával sílu, která předtím chyběla. Už nechtěl být jen tichým svědkem svého vlastního života. Cítil, že musí zjistit víc, než jen trpět v mlčení.

Záhada, která ho už dlouho obklopovala, začínala nabývat konkrétnějších obrysů. Vzpomínky, sny, zvláštní pocity — nebyly náhodné. Něco se v něm probouzelo, něco, co čekalo na své odhalení. Silas věděl, že musí začít klást otázky. Otázky, které dosud potlačoval, protože se bál odpovědí. Ale teď už ne.

Přišel k oknu svého pokoje a hleděl do šera venku. „Co to se mnou vlastně je?“ zamumlal tiše. „Proč mám ty sny? Proč mě to všechno tíží, i když na povrchu se zdá, že je vše normální? Proč necítím, že bych sem patřil?“ Slova se rodila těžce, ale byla potřeba. Potřeboval je slyšet nahlas, aby mohl začít rozplétat ten spleť uzel uvnitř sebe.

Rozhodl se, že už nebude čekat, až mu život sám předloží odpovědi. Musí je hledat sám — mezi řádky svých vzpomínek, v tichu svých snů, v pohledech těch, kteří kolem něj jsou, ale přesto jsou tak vzdálení. Přišel čas, aby opustil svou roli pasivního pozorovatele a stal se aktivním účastníkem vlastního příběhu.

Vzpomněl si na poznámky, které psal v posledních týdnech — ty podivné věty, které jako by nebyly jeho vlastní, symboly, které se objevovaly z ničeho nic. Možná právě v nich byl klíč k tomu, co se skrývá za hranicí jeho běžného vnímání. Rozhodl se je prozkoumat hlouběji, zkusit pochopit, co znamenají, i když teď ještě nedokázal dát dohromady celý obraz.

Silas věděl, že nebude snadné najít odpovědi. Jeho mysl byla plná zmatku, a okolní svět často působil jako labyrint plný falešných stop a nejasností. Ale teď cítil, že nemá na výběr. Musí jít dál, i když nezná cíl. Každý krok vpřed by mohl být bolestivý, ale zároveň osvobozující.

Vzpomněl si také na své rodiče a jejich mlčení. Možná by s nimi měl mluvit. Možná existuje něco, co mu dosud neřekli, něco, co by mu mohlo pomoci pochopit, proč se cítí tak, jak se cítí. Ale nejprve musel najít odvalu — odvahu otevřít staré rány a nechat se jimi vést, místo aby před nimi utíkal.

Přestože samota, kterou nosil, byla někdy téměř nesnesitelná, začínal chápat, že je zároveň i jeho průvodcem. Ukazovala mu, kde jsou hranice mezi tím, co zná, a tím, co ještě čeká na objevení. A právě tam — v té neznámé zóně — chtěl být. Chtěl poznat pravdu, byť byla jakkoliv temná.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Ztracené stíny***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.